

Η εμπειρία του θανάτου- Μία συζήτηση με τον Μακαριστό Μητρ. Σισανίου

[/ Ορθόδοξες Προβολές](#)

Συζήτηση με τον μακαριστό Μητροπολίτη Σισανίου και Σιατίστης Παῦλο για την εμπειρία του θανάτου είχε πραγματοποιήσει ο κ. Ηλίας Λιαμής. Πιο συγκεκριμένα πρόκειται για απόσπασμα από το βιβλίο “Άκουσε καλό μου παιδί”. Ακολουθεί ο σχετικός διάλογος:

ΗΛ. ΛΙΑΜΗΣ: Νομίζω Γέροντα πώς κάνουμε τό λάθος νά ἀντιμετωπίζουμε τά παιδιά καί τούς ἔφηβους μόνον ὡς ἀποδέκτες πληροφοριῶν. Δέν τά ἐτοιμάσαμε γιά φορεῖς μίας ἐμπειρίας πού θά τούς δώσει μία διαφορετική ταυτότητα σέ ἕναν καινούργιο κόσμο. Νομίζω πώς πρέπει νά προτείνουμε στά παιδιά νά ἀναλάβουν ρόλο ἐνεργό, μία νέου τύπου μαρτυρία.

Μέ ἄλλα λόγια στό ἐπίπεδο τῶν ἐφήβων, δηλαδή πρώτη, δευτέρα Λυκείου καί πάνω, δέν εἶναι μόνο ζητούμενο τό «μάθε»· τό ζητούμενο εἶναι ὅτι βγαίνεις ἐκεῖ ἔξω καί εἶσαι κάτι διαφορετικό, συγχρόνως ὅμως δέν μπορείς νά ἀπομονωθείς. Τί θά πεῖς, πῶς θά τό πεῖς; Ἡ κοπέλα σου, πού ἐγώ σᾶς λέω πῶς θά εἶναι καλοπροαίρετη, πῶς θά ἀντιδράσει; Κρατῶ τώρα στά χέρια μου μία πρόχειρη σημείωση ἀπό περιγραφή ἑνός διαλόγου πού μοῦ μετέφερε ἕνας μαθητής Γ΄ Λυκείου:

- Τί εἶσαι;
- Ὁρθόδοξος Χριστιανός.
- Καί ἐγώ, ἀλλά τά ἔχω παρατήσει. Ἐσύ;
- Ὅχι, ἐγώ τό ζῶ λιγάκι.
- Δηλαδή, γιά πές μου τά βασικά. Πές μου μέ δύο λόγια, τί ζεῖς δηλαδή, αὐτή ἡ ὀρθόδοξη πίστη σου τί εἶναι;

Θυμᾶμαι ὁ Ἐπίσκοπος Διοκλείας Κάλλιστος Γουέαρ, ὅταν τόν εἶχα ρωτήσει ἂν θά μποροῦσε νά περιγράψει τήν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία μέ μία πρόταση, μοῦ εἶχε ἀπαντήσει:

«Γιά ἐμένα, Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία εἶναι, πρῶτον, ἡ πίστη ὅτι ὁ Χριστός ἀναστήθηκε καί δεύτερον, ἡ ἀπόλυτη μίμηση τῆς ζωῆς τῶν ἁγίων. Ἀπό αὐτά τά δύο κρέμεται

όλη ή Όρθόδοξη δογματική».

ΜΗΤΡ. ΣΙΣΑΝΙΟΥ: Νομίζω ότι ό Κάλλιστος Γουέαρ έχει δίκιο. Στέκομαι ιδιαίτερα στην Άνάσταση του Χριστού. Κοίταξε κάτι, τά παιδιά πολλές φορές προσπαθούν νά ξεπεράσουν τό θέμα του θανάτου, αλλά για τόν κάθε άνθρωπο ύπάρχει ένα έρώτημα: Τί νόημα έχει μία ζωή πού τελειώνει στόν θάνατο; Έμένα μέ άπασχόλησε αυτό στά δεκαπέντε μου χρόνια, όταν πήγα στό Νεκροταφείο νά ανάψω τό καντήλι τής γιαγιάς μου. Όταν πέθανε, τό νεκροταφείο είχε πέντε-έξι τάφους. Σέ λίγο διάστημα είχε γεμίσει. Ποϋ είναι όλοι αυτοί; Καί αν όντως ό θάνατος είναι τό τέρμα τής ζωής, τότε τί νόημα έχει μία τέτοια ζωή;

Βέβαια, σήμερα άρνοϋνται νά τό σκεφτοϋν, κανείς δέν τούς μιλάει για τό γεγονός αυτό. Προτιμοϋν τό «άπλά περνάω καλά», τίποτα άλλο. Όταν όμως συμβεί αυτό... Τό έζησα έγώ πέρσι: Πέθανε ένα παλικάρι δεκαεφτά έτών ξαφνικά. Πάγωσαν όλοι καί πιό πολύ άπ' όλους ή τάξη του.

Μοϋ έκανε έντύπωση, ότι στό τέλος τής κηδείας κάποιος συγγενής μέ παρακάλεσε νά αφήσω λίγο τόν πατέρα καί τή μάνα μόνους μέ τό παιδί. Καμία αντίρρηση. Όμως ήμουν καί έγώ εκεί. Στάθηκα παράμερα καί άκουσα τή μάνα πού του είπε: «Παιδί μου, πρίν άπό δεκαεφτά χρόνια ό Θεός σέ έφερε στόν κόσμο μέσα άπό έμένα. Σήμερα έγώ σέ παραδίδω σέ Έκεϊνον».

Δέν θυμάμαι τί άλλο του είπε. Αυτός ό λόγος όμως μοϋ έκανε μεγάλη έντύπωση.

Έν τω μεταξύ, θέλησα νά δώ τούς γονείς. Προτίμησαν νά έρθουν εκείνοι, διότι στό σπίτι μπαινόβγαινε διαρκώς κόσμος καί δέν θά βρίσκαμε ήσυχία. Μοϋ είπαν, λοιπόν, μερικά χαρακτηριστικά αυτού του παιδιού πού «δέν θά του είχες». Ποιό; Πρώτον, τούς είχε πει:

«Πατέρα καί μάνα, σας αγαπάω, αλλά όχι πάνω άπό τόν Χριστό».

Τό δεύτερον:

«Αν κάποια φορά φύγω άπό αυτήν τή ζωή, νά μήν λυπηθείτε γιατί τότε για έμένα άρχίζει ή πραγματική ζωή».

Καί τό τρίτο καί τελευταίο, πού τό διάβασα μέ τά μάτια μου γραμμένο άπ' τό χέρι του, ήταν:

«Αν κάποια στιγμή ύπάρχει περίπτωση νά άρνηθώ τόν Χριστό, προτιμώ νά πεθάνω».

Πάω στό σχολείο καί μπαίνω στην τάξη. Λέω:

«Παιδιά, έγινε κάτι πού δέν έχει ξαναγίνει;»

Μέ κοιτάζανε:

«Τί σας ξάφνιασε πιό πολύ; Ότι πέθανε ό συμμαθητής καί ό φίλος σας ή ότι είδατε πόσο πολύ κοντά καί σέ έσας μπορεί νά είναι ό θάνατος, όποτε ξαφνιαστήκατε; Τί είναι ό θάνατος; Τό σκεφτήκατε ποτέ σας; Έγώ τό ρώτησα στά δεκαπέντε μου χρόνια. Καί τί νόημα μπορεί νά έχει μία ζωή πού τελειώνει στόν θάνατο χωρίς νά ξέρεις πότε θά γίνει αυτό τό πράγμα; Γιατί προσπαθείτε τώρα νά διαβάσετε; Νά

γίνετε τί; Καί τί νόημα ἔχει αὐτό; Θά τό προλάβετε;»

Τά παιδιά παρακολουθοῦσαν μέ πολύ μεγάλη προσοχή. Καί λέω:

«Ὅμως δέν θά χρειαστεῖ νά σᾶς πῶ ἐγώ, θ' ἀφήσω τόν συμμαθητή σας νά σᾶς μιλήσει μέσα ἀπό τρία πράγματα. Αὐτά τά δύο εἶπε ὁ συμμαθητής σας στούς γονεῖς του -ἦταν χωρισμένοι ἐν τῷ μεταξύ οἱ γονεῖς του-, γιά τό ἐνδεχόμενο νά πεθάνει νωρίς, σάν νά τό ἤξερε. Καί τό τρίτο τό ἔγραψε καί τό κρατῶ τώρα στό χέρι μου.

Ξέρετε, ὁ συμμαθητής σας ἦταν ἓνας σάν καί ἐσᾶς, συμμετεῖχε στή ζωή σας. Αὐτό πού δέν μπορέσατε ἴσως νά καταλάβετε εἶναι ὅτι ἦταν καί ἀρκετά διαφορετικός ἀπό ἐσᾶς. Δηλαδή, σκεπτόταν βαθύτερα ἴσως, προβληματιζόταν σέ οὐσιώδη πράγματα, χωρίς ὅμως νά πάψει νά βρίσκεται σέ αὐτό τόν κόσμο καί νά εἶναι μαζί σας. Δέν εἶχε κάποιο ιδιαίτερο χαρακτηριστικό, νά εἶναι τό καλό παιδί, ἄς ποῦμε, ἢ κάτι πού νά θυμίζει ὑπερβολική εὐσέβεια ἢ θρησκοληψία. Καί νομίζω ὅτι, ἐάν προσέξετε αὐτές τίς τρεῖς του σκέψεις, τότε θά ἔχετε κερδίσει πάρα πολλά πράγματα».

Ἡ μητέρα τοῦ παιδιοῦ, λίγες ἡμέρες ἀργότερα, μοῦ λέει:

«Καλά κάνατε, πάτερ, καί πήγατε στό σχολεῖο, γιὰτί πρὶν ἀπό ἐσᾶς εἶχε πάει μία ψυχολόγος καί τά μπέρδεψε περισσότερο».

Ὅποτε, μερικές φορές ἴσως, τά παιδιά καθὼς ζοῦν σέ μία κοινωνία πού τούς κρύβει τήν ἀλήθεια, ἴσως χρειάζεται κανεῖς νά τά βοηθήσει ἢ ἀκόμα καί νά τά σοκάρει λίγο παραπάνω γιά ἐκεῖνα πού τά σοκάρουν ἔτσι κι ἀλλιῶς. Εἶναι ἓνα λυτρωτικό σόκ.

Γιατί, κοιτάξτε νά δεῖτε, ἐάν ὁ θάνατος εἶναι τό τέρμα, δέν ὑπάρχει τίποτα, τότε πρέπει νά σκύψουμε τό κεφάλι ὅλοι μας. Τί νόημα ἔχει νά τά βάλουμε μέ τόν Θεό; Ἄφοῦ δέν ὑπάρχει ὁ Θεός. Δέν εἶναι χαζό αὐτό τό πράγμα; Λές «Δέν ὑπάρχει ὁ Θεός». Γιατί; Ἐπειδή πέθανε αὐτός;

Ἀπόσπασμα ἀπό τό βιβλίο «ΑΚΟΥΣΕ ΚΑΛΟ ΜΟΥ ΠΑΙΔΙ, ἀπαντήσεις σέ νέους ἀπό ἓναν Ἐπίσκοπο ἀγάπης», ἀπό τίς ἐκδόσεις «ΑΡΧΟΝΤΑΡΙΚΙ»

Image not found or type unknown

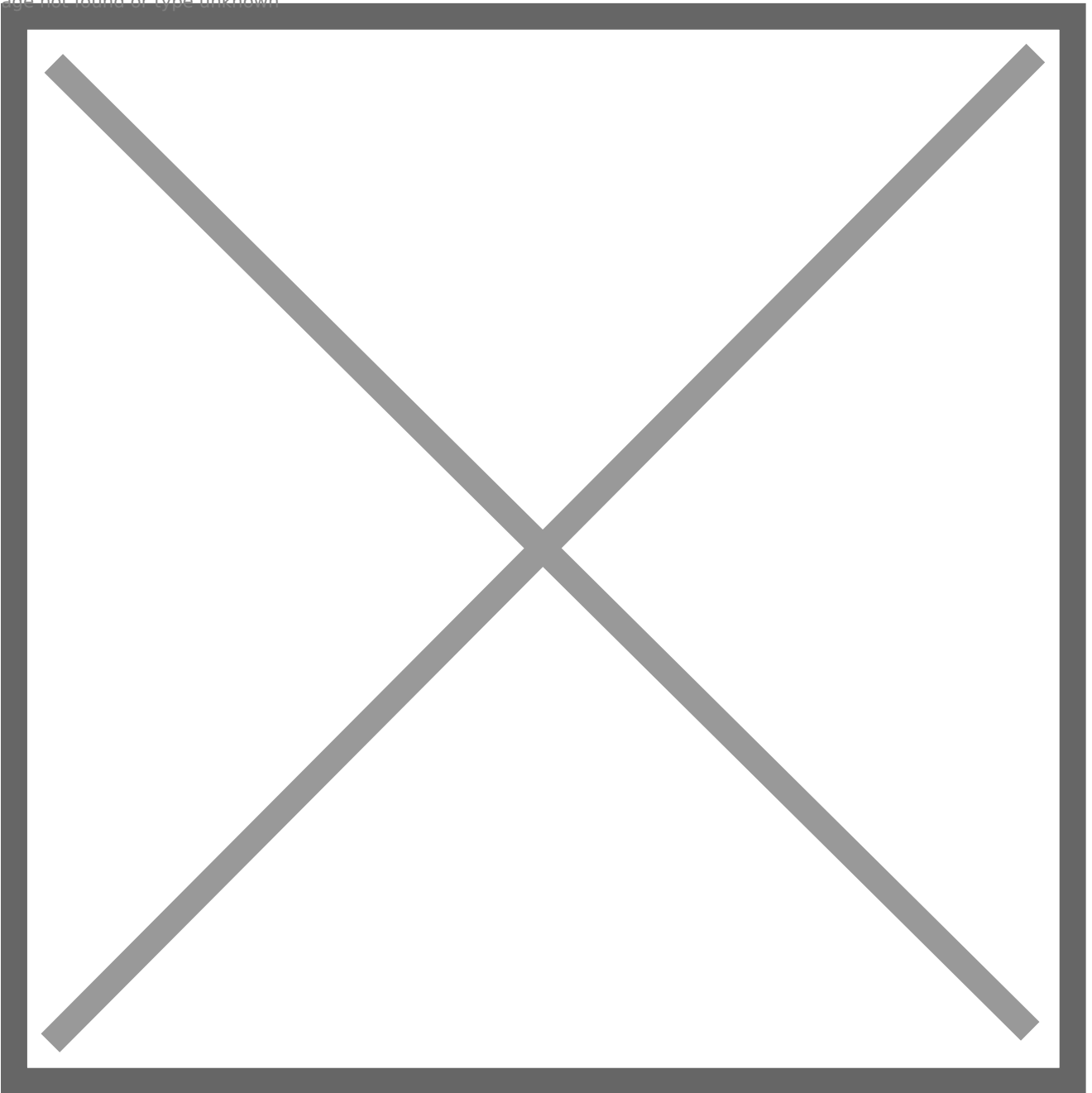

Image not found or type unknown

